

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/14871,Region-Ziemia-Lodzka-NSZZ-Solidarnosc.html>
19.05.2024, 09:40

Region Ziemia Łódzka NSZZ „Solidarność”

Hasło wydrukowane w **Tom II**

"Region Ziemia Łódzka NSZZ „Solidarność”". Pierwszy strajk w woj. łódzkim odbył się 4 VIII 1980 w Łódzkich Zakładach Przemysłu Bawełnianego im. Obrońców Pokoju. Zakończył się realizacją postulatów płacowo-socjalnych. Powodzenie protestu pracowników jednego z największych łódzkich zakładów zachęciło do strajków załogi innych przedsiębiorstw. Wszędzie wysuwano postulaty płacowe i socjalno-bytowe. 25 VIII 1980 pracownicy Zakładów Przemysłu Bawełnianego Pamotex w Pabianicach jako pierwsi dołączyli postulat utworzenia niezależnych związków zawodowych. Przełomem był strajk 26 VIII w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Łodzi, który miał duży wpływ na eskalację protestów. Eksponowano zarówno ich charakter ekonomiczny, jak i solidarnościowy ze strajkującymi robotnikami Wybrzeża. Nie doszło wprawdzie do utworzenia MKS, niemniej swoistym centrum strajkowym w mieście stało się MPK. Powołano 14-osobowy KS z przewodniczącym Andrzejem Słowikiem i nawiązano kontakt z gdańskim MKS. Strajki w regionie zakończyły się 31 VIII 1980 po podpisaniu porozumienia gdańskiego. Łącznie 4-31 VIII 1980 w woj. łódzkim protestowało 30-40 tys. pracowników w ok. 60 zakładach.

5 IX 1980 powołano MKZ w Łodzi. Na przewodniczącego Prezydium MKZ wybrano A. Słowika, z-cami zostali Grzegorz Palka (asystent na Politechnice Łódzkiej) i Józef Kościelski (pracownik Przedsiębiorstwa Transportu i Sprzętu Budowlanego Przemysłu Lekkiego). Funkcję sekretarza powierzono Markowi Kowalikowi (Łódzkie Zakłady Przemysłu Skórzanego Skogar), skarbnika - Wiesławowi Jakóbczykowi (I Oddział Państwowej Komunikacji Samochodowej). Skład Prezydium uzupełniali Maciej Borowicz (III Oddział PKS), Antoni Kabza (Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy

Przemysłu Włókienniczego), Zbigniew Sęk (Fabryka Kosmetyków Pollena-Ewa) i Andrzej Trautman (MPK). Tymczasową siedzibą MKZ zostało mieszkanie G. Palki przy ul. Nawrot; 28 IX 1980 władze miasta przyznały związkowi lokal przy ul. Sienkiewicza 63.

W pierwszej dekadzie IX 1980 doszło w województwie do kolejnej fali strajków. Objęła ona głównie zakłady, które nie uczestniczyły w protestach sierpniowych. Domagano się analogicznego wzrostu płac. Łącznie w całym województwie strajkowało ok. 20 tys. osób w 21 zakładach pracy.

17 IX 1980 przedstawiciele Łodzi wzięli udział w ogólnopolskim zjeździe międzyzakładowych komitetów założycielskich i międzyzakładowych komitetów robotniczych w Gdańsku, na którym powołano „S”. W wyniku zjazdu A. Słowik wszedł w skład KKP.

3 X 1980 łódzka „S” uczestniczyła w ogólnopolskim 1-godz. strajku ostrzegawczym. W imieniu związku w regionie protest podjęli pracownicy MPK, w pozostałych solidaryzujących się zakładach wywieszono flagi i włączono syreny alarmowe.

W X 1980 rozszerzono skład Prezydium MKZ o reprezentantów kolejnych zakładów pracy: Jerzego Dłużniewskiego (Zakłady Przemysłu Bawełnianego im. Marchlewskiego), Jerzego Gliszczyńskiego (Kombinat Maszyn Włókienniczych Polmatex-Wifama; po dwóch tygodniach zastąpił go Zbigniew Zdzienicki), Marię Dmochowską (szpital im. Kopernika), Marka Czekalskiego (Przędzalnia Czesankowa Anilany Polanil), Marka Wiśniewskiego (ŁZPB im. Obrońców Pokoju) i Jerzego Kropiwnickiego (Uniwersytet Łódzki). Reprezentującego PKS Macieja Borowicza zmienił Marek Burski.

Za zgodą KKP powstały ogólnopolskie struktury branżowe; w woj. łódzkim, skupiającym dużą liczbę zakładów przemysłu włókienniczo-odzieżowego, najważniejszą rolę odegrała Tymczasowa Komisja Włóknarzy z Markiem Czekalskim na czele, początkiem sięgająca I Ogólnopolskiego Zjazdu Przedstawicieli Zakładów Przemysłu Włókienniczego (19 X 1980). TKW, z upoważnienia KKP reprezentująca „S” w

wymuszonych groźbą strajku negocjacjach (24-27 XI 1980) z delegacją rządową ws. poprawy warunków pracy i wzrostu płac w przemyśle lekkim doprowadziła do podpisania satysfakcjonującego związkowców porozumienia.

Region aktywnie włączył się w kształtowanie programu związku: z inicjatywy MKZ i działaczy „S” na Uł 20-21 XII 1980 odbyła się konferencja „Reforma gospodarcza a warunki realizacji porozumień społecznych”, podczas której przedstawiono różne warianty rozwiązania najważniejszych problemów ekonomicznych Polski. Dyskusje programowe kontynuowano podczas Krajowej Konferencji Programowej „S”, zorganizowanej w Łodzi 4-5 VII 1981.

10 i 24 I 1981 łódzka „S” wzięła udział w ogólnopolskim proteście ws. wolnych sobót. Wsparła też strajk studentów łódzkich uczelni (21 I - 18 II 1981), który doprowadził m.in. do rejestracji NZS.

12 II 1981 powołano Tymczasowy Zarząd MKZ „S” Ziemi Łódzkiej, który podjął pracę już w nowej siedzibie przy ul. Piotrkowskiej 260. Składał się z przedstawicieli zakładów zrzeszających ponad 2 tys. członków „S” oraz członków Prezydium MKZ. Przewodniczącym został A. Słowik. Jako przedstawiciel jednego z 6 największych regionów wchodził też w skład Prezydium KKP.

10 III 1981 doszło do godzinnego strajku ostrzegawczego, spowodowanego fiaskiem negocjacji prowadzonych na szczeblu lokalnym i centralnym ws. zwolnionych z pracy w szpitalu MSW przy ul. Północnej członków tamtejszej KZ „S”. Groźba kontynuowania protestu w regionie (z strajkiem generalnym włącznie) wymusiła zgodę władz na działalność KZ w placówce i przywrócenie zwolnionych do pracy.

W czasie kryzysu bydgoskiego Prezydium MKZ ogłosiło 20 III 1981 gotowość strajkową, 24 III 1981 przeniosło się do ZPB im. Marchlewskiego i przekształciło w MKS. W strajku ostrzegawczym 27 III 1981 wzięła udział przytłaczająca większość zakładów pracy w regionie. A. Słowik wszedł w skład KKS i uczestniczył w negocjacjach delegacji związku z rządem, negatywnie przyjmując zawarty 30 III 1981

kompromis.

Do wyborów regionalnych w V 1981 ukształtowała się struktura związku. Utworzono delegatury MKZ: w Bełchatowie, Łasku, Łęczycy, Łowiczu, Radomsku (tuż przed wyborami przyłączyła się do Regionu Częstochowa), Zduńskiej Woli i komisje lokalne w miejscowościach poniżej 5 tys. członków „S” (Aleksandrów Łódzki, Brzeziny, Głowno, Konstantynów Łódzki, Koluszki, Ozorków, Pabianice, Piotrków Trybunalski, Stryków, Tomaszów Mazowiecki – od VII 1981 delegatura, Zgierz).

Organem prasowym MKZ, następnie ZR była „Solidarność Ziemi Łódzkiej”, redagowana przez Benedykta Czumę, Stefana Niesiołowskiego, Andrzeja Woźnickiego, Małgorzatę Bartyzel, Andrzeja i Rafała Terleckich. Do najważniejszych pism związkowych należały ponadto: „Komunikat”, „Poglądy”, „Serwis Włókniarzy”, „Solidarność z Gdańskiem”. W Łodzi powstał także oddział Biura Informacji Prasowej „S”, kierowany przez M. Bartyzel.

4, 25 V i 1 VI 1981 obradowało I WZD Regionu Ziemia Łódzka. Przewodniczącym liczącego 75 osób ZR został A. Słowik, wiceprzewodniczącymi J. Kropiwnicki i G. Palka, w skład Prezydium ZR weszli ponadto: Kazimierz Bednarski (wiceprzewodniczący od X 1981), Janusz Kenic, Zbigniew Kowalewski, Ireneusz Kuzan, Andrzej Trautman, Paweł Wielechowski. Na przewodniczącego Regionalnej Komisji Rewizyjnej wybrano Marcina Wojtanowskiego, na p.o. sekretarza Alfreda Skórzewskiego. „S” w regionie liczyła 412 tys. członków (we IX 463 tys.).

27-30 VII 1981 „S” zorganizowała akcję protestacyjną przeciwko krytycznej sytuacji aprowizacyjnej. Kulminacyjną część protestu stanowił kilkudziesięciotysięczny marsz głodowy, który 30 VII 1981 przeszedł ul. Piotrkowską. Poprzedziły go codzienne demonstracyjne przejazdy autobusów i ciężarówek przez centrum Łodzi. Marsz głodowy był największą manifestacją uliczną w Polsce w czasie tzw. karnawału „S”.

Na I KZD w skład Prezydium KK weszli A. Słowik i G. Palka

(odpowiedzialny za problematykę gospodarczą, podczas wyborów otrzymał największą liczbę głosów), członkami zostali Włodzimierz Bogucki i J. Kropiwnicki, sekretarzem Krajowej Komisji Rewizyjnej Jadwiga Szczeńkiewicz.

Pod koniec 1981 „S” przygotowywała się do nadzwyczajnych działań władz. Na wypadek aresztowań KZ zobowiązane były ustalić skład zastępczych KS (co udało się w niewielkim stopniu), planowano ukrycie w łódzkiej kurii biskupiej 10 mln zł. W wyniku konfliktu w łódzkiej „S” Regionalna Komisja Rewizyjna pod groźbą zwołania nadzwyczajnego WZD zażądała zwrócenia tej kwoty na konto bankowe Związku; ukryto tylko 1 mln zł z wpływów bieżących na dalszą działalność.

13 XII 1981 A. Słowik i J. Kropiwnicki, którzy uniknęli zatrzymania, w siedzibie ZR wydali komunikat o utworzeniu MKS i proklamowaniu strajku generalnego; tego samego dnia po pacyfikacji siedziby ZR przez ZOMO zostali internowani, 15 XII 1981 internowanie zamieniono na areszt. Manifestacje przed siedzibą ZR, rozpędzane przez ZOMO, trwały do 17 XII 1981. 13-17 XII 1981 strajki objęły ponad 40 zakładów i instytucji w regionie.

W pierwszych dniach stanu wojennego internowano ponad 140 osób z terenu województwa łódzkiego. Nieliczni będący na wolności członkowie władz usiłowali zorganizować działalność podziemną. 13 XII 1981 J. Dłużniewski powołał MKS w Zakładach Przemysłu Bawełnianego im. Marchlewskiego w Łodzi, przekształcony następnie w Międzyzakładowy Komitet „S”, który pretendował do roli podziemnego ośrodka kierowniczego „S”. Pismem MKS była „Solidarność Walcząca”. Działania komitetu osłabiły aresztowania w II 1982. J. Dłużniewskiego i Wojciecha Słodkowskiego skazano na karę 3 lat więzienia, Klemensa Zbrońskiego na 1 rok i 6 miesięcy. Kierownictwo MKS objął Paweł Lipski. Kolejną strukturą aspirującą do przywództwa w regionie był Tajny TZR. Nie wyłoniono formalnego przywódcy, choć w składzie znaleźli się członkowie władz „S”: W. Bogucki, J. Kenic, Ryszard Patzer i Ryszard Wojciechowski, a po opuszczeniu ośrodka internowania dołączyli m.in. K. Bednarski i P. Wielechowski. Tajny TZR wydawał „Biuletyn

Informacyjny Solidarność Region Ziemi Łódzkiej”.

W 1982 powstały kolejne struktury o charakterze ponadzakładowym, m.in. MKK skupiająca przedstawicieli kilkudziesięciu zakładów w Łodzi i Pabianicach (działali w niej m.in.: Włodzimierz Bartczak, Małgorzata Bohatyrewicz, Zygmunt Ciechański, Edward Pińkowski, Roman Przybyliński, Bogdan Sosnowski, Tadeusz Szafranski, Andrzej i Elżbieta Trynkusowie, Lucyna i Marek Woźniakowie), Uczelniana Komisja Koordynacyjna „S” (m.in.: Jerzy Drygalski, Zbigniew Głuszcak, Jadwiga Grabowska, Małgorzata i Adam Nowaczykowie, Stefan Niesiołowski, wydawano „Biuletyn Uniwersytetu Łódzkiego”), Międzyzakładowy Komitet Porozumiewawczy w środowisku oświatowym (m.in. Józef Bagiński, Zdzisław Brewiński, Bogna Maurer, wydawano pismo „Solidarni. Wiadomości Wojenne”) oraz RKK zrzeszająca m.in. kilka grup podziemnych skupionych wokół pism wychodzących od pierwszych tygodni stanu wojennego: „Jesteśmy” (m.in. Anna Jakuszewska, Zbigniew Koszałkowski, Andrzej Nowak, Leszek Owczarek, Grzegorz Rachaus, Krzysztof Straus, Henryk Tomczak), „Wolnej Solidarności” (Stanisław Jaksza, Stanisław Mecych, Wiesław Szalejak, Witold Amiłowski), „Zawsze Solidarnych” i „Przedwiośnia” (Jerzy Baliński, Jarosław Ćwiek, Henryk Jaranowski, Bogusław Jędryka, Karol Jędrzejczak, Roman Kopycki, Jerzy Majewski, Andrzej Roźniata, Henryk Stefaniak, Zenon Szendo) oraz – przez krótki okres – „Akcji Konspiracyjnej” (Roman Braczkowski, Czesław Cieślak, Marian Doros, Henryk Maciejewski, Jerzy Nagórski, Dariusz Rospendek, Czesław Stradowski, Jerzy Wałęza).

Mimo podejmowanych prób nie udało się stworzyć ośrodka kierowniczego w regionie ani nawiązać znaczących kontaktów z TKK czy innymi regionami. Podejmowano natomiast różne formy współpracy, zwłaszcza w zakresie organizowania masowych akcji protestacyjnych. Pierwszą z nich były [manifestacje](#) protestacyjne 1 i 3 V 1982, w których wzięło udział kilkanaście tys. osób. 3 V 1982 demonstranci zostali rozpędzeni przez ZOMO. 13 V 1982 w strajku na wezwanie TKK uczestniczyło kilkanaście łódzkich zakładów.

26 VIII 1982, w drugą rocznicę strajków sierpniowych w Łodzi,

pod tablicą „S” przy ul. Kraszewskiego doszło do 3-tys. demonstracji rozpedzonej przez ZOMO. 31 VIII 1982, w rocznicę porozumień gdańskich, siły MO rozproszyły 8-tys. manifestację, która wyruszyła spod siedziby „S” w kierunku pl. Wolności, a stamtąd do kościoła Matki Bożej Zwycięskiej; po mszy część demonstrantów skierowała się pod siedzibę „S”, gdzie zostali brutalnie rozpedzeni; zatrzymano łącznie kilkaset osób. Narastające zmęczenie społeczeństwa i represje spowodowały, że kolejne większe akcje protestacyjne miały miejsce dopiero w V 1983: 1 V 1983 rozproszona została przez siły policyjne demonstracja, która wyruszyła spod kościoła Podwyższenia św. Krzyża, 3 V 1983 oddziały ZOMO uniemożliwiły masowe przejście z kościoła oo. Jezuitów do kościoła Podwyższenia św. Krzyża; łącznie zatrzymano ok. 100 osób.

Jedną z podstawowych form niezależnej aktywności w okresie stanu wojennego była działalność wydawnicza. W regionie łódzkim ukazywało się kilkadziesiąt tytułów prasy podziemnej. Większość pism charakteryzowała się zaledwie kilkumiesięcznym okresem istnienia i niewielką liczbą numerów; dłużej ukazywały się m.in. „Opoka”, „Solidarność. [Biuletyn](#) Wojenny”, „Wolna Solidarność” (do 1984), „Biuletyn Informacyjny Solidarność Region Ziemi Łódzkiej” (do 1985), „Solidarni. Wiadomości Wojenne” (do 1987), „Biuletyn Łódzki”, „Prześwit”, „Biuletyn Uniwersytetu Łódzkiego”, „Solidarność Walcząca”, „Solidarność '80” (do 1989).

Udział w strajkach, demonstracjach, druku i kolportażu niezależnych wydawnictw oraz innych formach działalności opozycyjnej powodował represje ze strony władz. W okresie stanu wojennego internowano w regionie 238 osób, 53 z nich do XI 1983 uzyskały zgodę na wyjazd z kraju bez prawa powrotu. Przed sądami stanęło ok. 100 osób. Najsurowsze wyroki otrzymali organizatorzy strajków i prowadzący działalność związkową po 13 XII 1981, m.in. A. Słowika, J. Kropiwnickiego Sąd Wojewódzki w Łodzi skazał na 4 lata i 6 miesięcy więzienia (w wyniku rewizji SN zwiększył karę do 6 lat), Ryszarda Kostrzewę, Jerzego Chiżyńskiego i Urszulę Kalinowską na 4 lata, Włodzimierza Stefaniaka na 3,5 roku, Tomasza Dzierana, Krzysztofa Patorę, Jana Łuczaka, Ryszarda Jurzystę, Wojciecha Rutowicza, Longina Chlebowskiego na 3

lata. Ponad 700 osób odpowiadało przed kolegiami ds. wykroczeń za udział w manifestacjach patriotycznych i strajkach.

Od początku stanu wojennego represjonowanym pomagał Kościół. Przy parafii oo. jezuitów w Łodzi powstał kierowany przez ks. Stefana Miecznikowskiego Ośrodek Pomocy Uwięzionym, Internowanym i ich Rodzinom, przy parafii Najświętszego Zbawiciela Ośrodek Pomocy Osobom Pozbawionym Pracy prowadzony przez ks. Antoniego Głowę. Od 1983 w kościele oo. Jezuitów w ramach [Duszpasterstwa Środowisk Twórczych](#) odbywały się cotygodniowe wykłady z udziałem czołowych postaci świata nauki, kultury, działaczy opozycyjnych.

W 1983 w więzieniu w Potulicach między A. Słowikiem i J. Dłużniewskim doszło do pierwszych ustaleń dotyczących powołania ośrodka kierowniczego łódzkiej „S”. Dłużniewski został upoważniony przez A. Słowika do dysponowania pieniędzmi ukrytymi po wprowadzeniu stanu wojennego. 13 V 1984 została powołana RKW, zaakceptowana przez L. Wałęsę i TKK. Na czele RKW stanął J. Dłużniewski (który został przedstawicielem regionu w TKK), w składzie znaleźli się: M. Czekalski, Marek Edelman, Rafał Kasprzyk, R. Kostrzewa, później P. Lipski. 27 V 1984 ukazał się 1. nr organu prasowego RKW „Głos Łodzi”. Po powstaniu RKW zakończyły swoją działalność RKK i Tajny TZR. W I 1985 RKW podporządkowały się Podkomisja Koordynacyjna Pabianice „S” Region Ziemia Łódzka i Okręgowa Komisja Wykonawcza „S” Ziemi Bełchatowskiej.

W VI 1984 RKW wzięła udział w zainicjowanym przez TKK bojkocie wyborów do rad narodowych (podjęła próbę oszacowania wyników wyborów), wspierała działalność Łódzkiego Zespołu Oświaty Niezależnej (m.in. Iwona Książek, Irena Kucza-Kuczyńska, Elżbieta Malińska, Halina Nicpan, Maria Świątczak, Izabela Wasiak, Walerian Wiśniewski), łódzkich przedstawicieli Komisji Interwencji i Praworządności (Anna Bazel, Marek Czekalski, Bogumił Eichstaedt, Elżbieta Frątczak, Józef Śreniowski), tworzenie od 1987 tajnych KZ. Środki finansowe RKW przeznaczone na finansowanie bieżącej działalności, akcji, druku, kolportażu podziemnej

prasy, wspieranie działalności związkowej w regionie pochodziły z funduszu założycielskiego, od struktur centralnych związku, wpłat osób prywatnych, sprzedaży znaczków, kalendarzy.

Na mocy amnestii z VII 1984 więzienia opuścili przywódcy łódzkiej „S”: A. Słowik, G. Palka, J. Kropiwnicki. A. Słowik początkowo brał udział w posiedzeniach TKK, nie doszło jednak na gruncie łódzkim do współpracy z RKW i stworzenia jednego ośrodka kierowniczego.

Na przełomie 1985 i 1986 A. Słowik wyjechał nielegalnie na Zachód, starając się o afiliację „S” w 2 międzynarodowych centralach związkowych: Światowej Konfederacji Pracy i Międzynarodowej Konfederacji Wolnych Związków Zawodowych, co udało się w XI 1986, kilka miesięcy po jego powrocie.

9-10 IX 1986 na mocy kolejnej amnestii zakłady karne opuścili ostatni więźniowie polityczni w regionie: Zbigniew Kucharek, Kazimierz Lubera, J. Śreniowski.

8 X 1986 grupa skupiona wokół A. Słowika wznowiła działalność Prezydium ZR w składzie: K. Bednarski, J. Kropiwnicki, G. Palka, A. Słowik (Urząd Miasta Łodzi zakazał działalności Prezydium ZR), w X 1987 wznowiono wydawanie „Solidarności Ziemi Łódzkiej”. W III 1987 A. Słowik, G. Palka, J. Kropiwnicki współtworzyli Grupę Roboczą KK, opozycyjną wobec działaczy i struktur skupionych wokół L. Wałęsy, domagającą się przestrzegania zasad statutowych „S”; jej sekretariat mieścił się w Łodzi. Próba kompromisu na gruncie łódzkim, podjęta na początku 1988, zakończyła się fiaskiem, gdy przedstawicielem regionu w KKW nie został wytypowany przez A. Słowika G. Palka, lecz reprezentujący RKW J. Dłużniewski.

23-25 X 1987 w kościele oo. Jezuitów, który za sprawą ks. S. Miecznikowskiego stał się po 13 XII 1981 centrum życia opozycyjnego w Łodzi, odbyło się sympozjum „Litwini, Białorusini, Ukraińcy, Polacy – przesłanki pojednania”; od końca 1985 działało w parafii DLP (następne powstało w 1986 przy parafii św. Teresy, kilka kolejnych w 1987).

6 III 1988 z inicjatywy Prezydium ZR powstała podziemna Regionalna Komisja Ziemi Łódzkiej NSZZ „S” z A. Słowikiem na czele. 11 IX 1988 kilkunastu członków ZR wybranych przed stanem wojennym podpisało oświadczenie o wznowieniu jawnej działalności ZR Ziemi Łódzkiej. W odpowiedzi struktury zakładowe „S” uznające zwierzchnictwo RKW utworzyły pod koniec IX MKO (powstało wspólne biuro). Organem prasowym MKO był „Głos Solidarności”.

I-III 1989 w woj. łódzkim odbyło się kilkanaście strajków na tle ekonomicznym, w strajkujących 16-20 I 1989 Pabianickich Zakładach Tkanin Technicznych na liście postulatów znalazło się żądanie legalizacji „S”.

W II 1989 za aprobatą L. Wałęsy powołano komisję mediacyjną w celu porozumienia między skonfliktowanymi grupami, na jej czele stanął ks. S. Miecznikowski. Misja nie przyniosła rezultatu.

W III 1989 ZR zgłosił akces do Łódzkiego Porozumienia Obywatelskiego grupującego organizacje o charakterze prawniczym. 19 III 1989 rozwiązała się RKW, jej działacze powołali Regionalną Komisję Organizacyjną Ziemi Łódzkiej z przewodniczącym R. Kostrzewą, w której skład weszli delegaci z ok. 70 zakładów oraz podregionów z Bełchatowa, Pabianic, Piotrkowa Trybunalskiego, Zduńskiej Woli.

W obradach Okrągłego Stołu uczestniczyli jedynie przedstawiciele Łodzi związani z RKO: Jerzy Dietl, J. Dłużniewski, M. Edelman, Cezary Józefiak, R. Kasprzyk, R. Kostrzewa, Jan Mujżel. 13 IV 1989 powstał Wojewódzki KO z M. Edelmanem na czele.

Przed wyborami do parlamentu 4 VI 1989 udało się stworzyć wspólną listę kandydatów. Do Sejmu kandydowali: Maria Dmochowska, J. Dłużniewski (Wojewódzki KO), Andrzej Kern, S. Niesiołowski (ŁPO), do Senatu: C. Józefiak (Wojewódzki KO), J. Dietl (ŁPO); wszyscy znaleźli się w parlamencie.

12 VI 1989 pod naciskiem zakładowych struktur „S”, tworzących tzw. struktury poziome, stawiające sobie za cel zażegnanie konfliktu w regionie i doprowadzenie do wyborów

nowych władz związku, doszło do spotkania przedstawicieli KZ z A. Słowikiem i R. Kostrzewą, podczas którego powołano wspólną komisję wyborczą do przeprowadzenia WZD. W X 1989 z funkcji przewodniczącego RKO zrezygnował R. Kostrzewa, jego obowiązki przejął Wiesław Juszcak.

14 I 1990 II WZD wybrało na przewodniczącego ZR A. Słowika, z-cami zostali kontrkandydaci w wyborach: Aleksander Aniołczyk, Janusz Tomaszewski, delegatami na II KZD 20-25 IV 1990 A. Aniołczyk, Paweł Darnowski, Henryk Dubaniewicz, Krzysztof Frątczak, J. Kropiwnicki, Henryk Marczak, Dariusz Mariański, Jerzy Obremski, Leszek Siński, A. Słowik, Leszek Socha, Jerzy Stasiak, J. Tomaszewski, Piotr Żak. 15 III 1992 przewodniczącym ZR został J. Tomaszewski, który pełnił tę funkcję do 29 V 1998; od 1998 przewodniczącym jest Waldemar Krenc. Przekształceniom uległa struktura terytorialna regionu. Samodzielny 1980-1981 ZR Ziemi Sieradzkiej wszedł w skład Ziemi Łódzkiej. Obecnie w skład Regionu Łódzkiego wchodzi podregiony w: Brzezinach, Koluszkach, Kutnie, Łasku, Łęczycy, Ozorkowie, Pabianicach, Poddębicach, Radomsku, Sieradzu, Strykowie, Wieluniu, Zduńskiej Woli, Zgierzu.

Od 30 IX 1980 na MKZ/ZR Ziemi Łódzkiej KW MO w Łodzi prowadziła SO krypt. Unia.

Leszek Próchniak

[Łódź, Region Ziemia Łódzka](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)